Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, inzonderheid de artikelen 69 en 83;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

Verklaart het verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging, gedaan bij verzoekschrift in de zaak 32-64, niet-ontvankelijk;

Verwerpt het beroep 32-64 als zijnde ongegrond;

Veroordeelt verzoekster in de proceskosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventien juni negentienhonderdvijfenzestig.

Hammes Donner Lecourt
Delvaux Trabucchi Strauß Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien juni negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
Ch. L. Hammes

Conclusies van de Advocaat - Generaal Karl Roemer van 6 mei 1965[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Bij de vəstlegging van het gemeenschappelijke douanetarief voor de produkten, vermeld in lijst G van Bijlage I van het E.E.G.-Verdrag (Akkoord van 2 maart 1960, *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen,* 1960, blz. 1825) zijn de Lid-Staten van de Gemeenschap in een aan het Akkoord als bijlage toegevoegd Protocol VIII nopens zijde (grège, no. 50.02) overeengekomen „om de toepassing van artikel 226 van het

1 — Vertaald uit het Duits.

Verdrag in de vorm van een isolering van de Italiaanse markt van die van de overige Lid-Staten, alsook van derde landen nopens de goederen, bedoeld bij hoofdstuk 50 van het gemeenschappelijke douanetarief voor die artikelen waarvoor een dergelijke isolering mocht blijken nodig te zijn, gedurende een tijdvak van 6 jaren, ingaande met de ondertekening van dit protocol" voor te staan. Dienovereenkomstig heeft de Italiaanse Regering in de daarop volgende jaren regelmatig verzoeken gericht tot de Commissie van de E.E.G. met als resultaat, dat haar bij beschikkingen van 28 februari 1962 (*Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen,* 1962, blz. 1092), van 20 maart 1963 (*Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen,* 1963, blz. 1085), en van 22 mei 1964 (*Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen,* 1964, blz. 1373), telkens voor een jaar respectievelijk ongeveer een jaar machtiging werd verleend beschermende maatregelen te nemen voor enkele produkten, genoemd in hoofdstuk 50 van het gemeenschappelijke douanetarief. Deze maatregelen bestonden vooreerst daarin, dat ten opzichte van de andere Lid-Staten de op 2 maart 1960 geldende douanetarieven voor zijdeweefsels werden gehandhaafd en voor bepaalde weefsels de verlaging van de douanetarieven slechts tot 10,5 % plaats had. Ook krachtens de tweede machtiging kon de Italiaanse Regering voor zijdeweefsels de op 2 maart 1960 geldende tarieven toepassen en voor andere nauwkeurig bepaalde weefsels douanerechten (tussen de 7 en 9,6% variërende) heffen. De derde beschikking van de Commissie ten slotte machtigde de Italiaanse Regering, om jegens de andere Lid-Staten voor de verschillende weefsels van het tarief no. 50.09 van het Italiaanse douanetarief, rechten te heffen, die tussen 5,6 en 9,5 % lagen, dat wil zeggen beneden die van het vorige jaar.

Deze beslissing nu is het onderwerp van het onderhavige beroep. Naar de mening van de Italiaanse Regering dient de beschikking te worden vernietigd, omdat de genoemde beschermingsmaatregelen onvoldoende zouden zijn, dat wil zeggen achterblijven bij hetgeen in het laatste verzoek door de Italiaanse Regering werd gevorderd, te weten de verlenging van de voor het jaar 1963-1964 geldende maatregelen, waartoe machtiging was verleend.

Tegelijkertijd met het beroep en vervat in dezelfde conclusie heeft de Italiaanse Regering het verzoek ingediend, de uitvoering van de aangevallen beschikking voorlopig op te schorten, aangezien anders een onherstelbare schade voor de Italiaanse zijdeproduktie dreigt.

Juridische beoordeling

I — Het verzoek tot opschorting

Indien wij ons afvragen, hoe deze zaak juridisch moet worden beoordeeld, dan zijn allereerst enige woorden te zeggen over het opschortingsverzoek, waarover tot nog toe niet werd beschikt.

Daaromtrent is het navolgende te overwegen :

1. Wij moeten vaststellen, dat het verzoek niet, gelijk dit bij het Reglement voor de procesvoering (artikel 83, lid 3) is bepaald, bij afzonderlijke akte werd gedaan. Dit vormvoorschrift heeft mijns inziens niet enkel ondergeschikte betekenis. Het moet veeleer de procedure nopens voorlopige maatregelen duidelijk gescheiden houden van het geding in de hoofdzaak, omdat voor de opschortingsprocedure niet slechts speciale competentienormen gelden, maar tevens bijzondere feitelijke omstandigheden een rol spelen, die voor de hoofdzaak irrelevant zijn (het noemen van omstandigheden, waaruit de urgentie voor de schorsing blijkt; het aannemelijk maken van de noodzaak van deze voorlopige voorziening zowel in feitelijk als in juridisch opzicht). Daaruit volgt mijns inziens dat een slechts in het verzoekschrift ingevoegd verzoek tot opschorting, wegens verzuim van wezenlijke en verplicht gestelde vormvoorschriften als ontoelaatbaar van de hand dient te worden gewezen.

2. Voor het overige zou ook nog afwijzend op het verzoek moeten worden beslist, omdat daaraan een gepreciseerde motivering in de zin van artikel 83, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering ontbreekt. Zowel in het verzoekschrift, alsmede bij repliek wordt enkel gesteld, dat bij toepassing van de beroepen beschikking met ernstige gevolgen en onherstelbare schade voor de Italiaanse zijde-industrie zou moeten worden gerekend. Hierdoor zijn echter niet die omstandigheden gereleveerd, waaruit het spoedeisend karakter van de verzochte voorziening moet blijken, en hierdoor is ook niet in feitelijke en juridische zin aannemelijk gemaakt, dat de verzochte maatregel noodzakelijk is.

3. Derhalve kan het verzoek tot opschorting in ieder geval worden afgewezen, zonder dat nader op de vraag behoeft te worden ingegaan, of thans, dat wil zeggen na afloop van de geldigheidsduur van de tot 28 februari 1964 van kracht zijnde beschikking, nog enig belang bij opschorting kan worden erkend, of het met het schorsingsverzoek nagestreefde doel tot verkrijging van een verdergaande douanebescherming wel bereikbaar is, óf dat opschorting van de beroepen beschikking andersom tot gevolg zou hebben, dat alsdan de algemene verdragsbepalingen nopens geleidelijke afschaffing van de douanerechten van toepassing zijn, aangezien de vroegere, méér douanebescherming verlenende machtigingsbeschikkingen, na afloop van hun geldigheidsduur, reeds buiten werking zijn.

II — De hoofdzaak

1. Wat de beoordeling van de hoofdzaak betreft, lijkt het juist om allereerst na te gaan, op welke wijze de Commissie bij de vaststelling van de noodzakelijke beschermingsmaatregelen te werk is gegaan. Dit

vergemakkelijkt mijns inziens het onderzoek naar haar juridische positie en het overzicht van de argumentatie van verzoekster.

Het uitgangspunt voor de overwegingen van de Commissie is het feit, dat de produktiekosten van Italiaanse „grège" (d.i. ruwe, niet gemoulineerde zijde) wegens de bijzondere condities van de Italiaanse zijderupsenteelt en het daar in zwang zijnde handwerkelijk haspelprocédé boven wereldmarktniveau, en vooral boven het niveau van de Japanse produktie liggen. Een effectieve bescherming van de Italiaanse zijdeproduktie kan derhalve slechts bereikt worden door een passende heffing van douanerechten op geïmporteerde zijdeweefsels en andere produkten uit zijde. Met het oog op de verscheidenheid van de daarvan afgeleide produkten, was het praktisch niet mogelijk de noodzakelijke douanebescherming te berekenen uit de prijsverschillen tussen de verschillende binnenlandse en buitenlandse zijdeprodukten. De Commissie ging derhalve aldus te werk, dat zij voor enkele typische zijdeweefsels de gemiddelde prijs franco producent in de een of andere Lid-Staat waar Japanse ruwe zijde werd gebruikt vaststelde, en door prijsvergelijking met het overeenkomstige Italiaanse produkt de prijsverhogende invloed van de verwerking van Italiaanse ruwe zijde op de produktiekosten vaststelde. In evenredigheid van het aandeel van de grondstof tot de produktiekosten heeft zij verder de noodzakelijke bescherming in de vorm van een recht naar de waarde van het eindprodukt toegemeten, terwijl zij wat betreft de kosten van het twijnen en draaien, alsmede de algemene kosten, uitging van gelijke waarden en wel van waarden, die de Italiaanse Regering heeft opgegeven. Voor het jaar 1964, waarvoor de beroepen beschikking van toepassing is, kwam de Commissie vanwege het — vergeleken met het vorige jaar — verminderde verschil tussen de Italiaanse en de Japanse zijdeprijs (hetgeen door een sterke stijging van de Japanse prijzen werd veroorzaakt) tot een lager douanerecht dan over het jaar 1963.

2. Verzoekster acht deze methode onjuist, en wel hoofdzakelijk om twee redenen :

a) Naar haar mening is het ongerechtvaardigd om bij de vergelijkende berekening van de produktiekosten een gelijk bedrag voor gewone kosten op te nemen, ongeacht of er Italiaanse of Japanse zijde wordt verwerkt. Juister zou het zijn de gewone kosten vast te stellen op 15 % van de kosten van het eindprodukt, hetgeen bij verwerking van Italiaanse ruwe zijde met haar hogere inkoopsprijs, tot het in aanmerking nemen van een daaraan beantwoordend hoger bedrag voor gewone kosten zou dwingen.

b) Bovendien zou de door de Commissie toegekende tariefbescherming onvolledig zijn, omdat niet in een aanvullend recht ter bescherming van de verwerkende industrie is voorzien.

c) Een derde punt, voor het eerst bij repliek en ook daar enkel terloops bij wijze van opmerking naar voren gebracht, is niet als een

aanvullende grief te beschouwen. Immers, daar wordt enkel gesteld, dat het door de Commissie aanvaarde verschil tussen de Italiaanse en de internationale prijzen voor ruwe zijde, berekend naar het gemiddelde over een enkel jaar, als uiterst bedenkelijk is aan te merken. Juister ware het geweest het gemiddelde over de drie jaren 1961 tot 1963 te kiezen. Dat deze bezwaren (nog afgezien van mogelijke excepties terzake van hun ontvankelijkheid (vide artikel 42 van het Reglement voor de procesvoering) geen hout snijden, heeft de Commissie overtuigend aangetoond. Zou men namelijk het feit, dat de prijzen voor Japanse ruwe zijde in het jaar 1963 aanzienlijk zijn gestegen, buiten beschouwing laten, dan zou men zonder twijfel voor de periode, waarop de beschikking van de Commissie betrekking heeft, tot een ongerechtvaardigde en onevenredig hoge bescherming van de Italiaanse zijdeproduktie komen. Verdere uiteenzettingen over deze schijnbare grief acht ik dan ook niet nodig.

Laat ons thans nagaan, of de beide voornaamste middelen het beroep kunnen doen slagen.

Hiertoe lijkt het dienstig, de rechtsgrondslag te memoreren, waarop de Commissie haar beschikking heeft gebaseerd, aangezien uit hetgeen ten processe is aangevoerd de indruk zou kunnen ontstaan, dat verzoekster dit essentiële punt soms uit het oog verliest. In overwegende mate steunt de machtigingsbeschikking op artikel 226 van het E.E.G.-Verdrag, dus op de beschermingsclausule, die ons reeds herhaaldelijk in rechtsgedingen heeft beziggehouden, en inderdaad komt enkel deze bepaling alleen als juridische grondslag voor de getroffen maatregel in aanmerking. Geheel onjuist zou het zijn om uit Protocol VIII, behorend bij het Akkoord over het gemeenschappelijk douanetarief d.d. 2 maart 1960, een aanvullende en ruimere machtigingsnorm af te leiden. Zoals reeds vermeld is daar alleen gesteld : „de Lid-Staten staan de toepassing voor van artikel 226 van het Verdrag..." waarmede niet méér tot uitdrukking wordt gebracht dan de feitelijke erkenning van de noodzaak om voor enkele produkten opgenoemd in hoofdstuk 50 van het gemeenschappelijke douanetarief, ten gunste van de Italiaanse economie, vrijwaringsmaatregelen te nemen. Beslissend blijven daarbij in ieder geval de tijdelijke en zakelijke begrenzingen van artikel 226, alsmede de inachtneming van de noodzakelijke voorwaarden en doelstellingen van deze bepaling. Zoals de Commissie terecht benadrukt, heeft de jurisprudentie uitgemaakt, dat artikel 226 slechts diè maatregelen toelaat, die beslist nodig zijn voor het bereiken van het daar omschreven doel van aanpassing van de economie aan de gemeenschappelijke markt, en van het in evenwicht brengen van een bijzondere noodtoestand. De getroffen maatregelen moeten daarenboven de werking van de gemeenschappelijke markt het minst verstoren. Deze vereisten kunnen slechts worden in acht genomen, indien de oorzaken van een crisissituatie worden nagegaan en dienovereenkomstig vrijwaringsmaatregelen worden ontworpen (zaak 13-63, *Jurisprudentie,* Deel IX, blz. 375, zaak 73 en 74-63, Deel X, blz. 25).

Wat nu het laatst genoemde punt betreft, lijkt mij de onderhavige procedure geen moeilijkheden op te leveren. Slechts de bijzondere economische omstandigheden, waarin de Italiaanse ruwe zijdeproduktie verkeert, hebben aanleiding gegeven tot het voorstaan van vrijwaringsmaatregelen ten gunste van de Italiaanse zijde-industrie. Haar kosten liggen boven het wereldmarktniveau en het is de bedoeling haar door middel van een sanerings- en rationalisatieprogramma langzamerhand in staat te stellen een concurrerende positie in te nemen. Dit blijkt duidelijk uit het Protocol XIII, behorend bij het Akkoord van 2 maart 1960, dat uitdrukkelijk is gericht op de prijzen voor Italiaanse grège, uit de tussen de Italiaanse Regering en de E.E.G.-Commissie gevoerde briefwisseling over de toepassing van saneringsmaatregelen ten gunste van de Italiaanse ruwe zijdeprodutkie, als ook uit de aan de beroepen beschikking voorafgegane machtigingshandelingen.

Overwogen behoeft derhalve slechts te worden of inderdaad de hogere inkoopsprijs voor Italiaanse ruwe zijde vereist, dat bij de berekening van het niveau van het beschermend douanetarief ook een hoger bedrag voor gewone kosten, namelijk 15 % van de kosten van het eindprodukt in aanmerking wordt genomen, met als resultaat, dat op de import van ruwe zijde in Italië niet het door de Commissie toegestane recht van 9,5 %, maar van ca. 11,11 % zou moeten worden geheven (om slechts één van de door verzoekster op blz. 7 van de repliek — Franse versie — genoemde cijfers te vermelden).

Hierover zijn twee opmerkingen te maken.

Allereerst lijkt het mij niet bewezen, dat hogere prijzen voor uitgangsprodukten ook noodzakelijkerwijs een evenredige verhoging van het aandeel in de gewone kosten van de totale produktie met zich brengen. Zoals de Commissie terecht laat uitkomen, omvatten de gewone kosten een groot aantal posten, die volkomen onafhankelijk zijn van het prijsniveau van de grondstoffen, zoals lonen van het administratieve personeel, algemene bedrijfskosten, afschrijvingen, huren, expeditie- en reclamekosten, en dergelijke. Hoogstens een deel van de gewone kosten verandert in verhouding tot de prijzen van de grondstoffen, zoals bij voorbeeld belastingen, assurantiën, commissies, enzovoort. Dientengevolge kan het in geen geval juist zijn bij de berekening van de produktiekosten voor Italiaanse zijdeweefsels een schematisch deel van de gewone kosten van 15 % van de kosten van het eindprodukt aan te nemen.

Nog belangrijker lijkt mij een opmerking van feitelijke aard. Aangezien wij met maatregelen in het kader van artikel 226 te maken hebben, die de grenzen van het strikt noodzakelijke niet mogen overschrijden, is uiteindelijk enkel de vraag belangrijk, of de door de Commissie toegestane bescherming daadwerkelijk voldoende is of niet. Om deze vraag zonder meer met „neen" te beantwoorden, ontbreekt het in onderhavige geval aan de nodige aanknopingspunten. Volgens de ons ter beschikking gestelde statistieken over de export van zijdeweefsels uit Italië en de import van dergelijke weefsels in Italië, zijn er geen

aanwijzingen, dat de Commissie, die ook in de voorafgaande jaren steeds op gelijke wijze als bij de aangevallen beschikking rekening heeft gehouden met het deel van de gewone kosten, de beschermende tarieven voor de Italiaanse zijde-industrie te krap zou hebben toegemeten. Vooral de cijfers over de import zijn in zoverre belangrijk, omdat zij te doen hebben met een beschermde maatregel van het douanetarief. Uit de door verzoekster overgelegde tabellen blijkt, dat zowel de totale import van zijdeweefsels in Italië, alsook de import uit de andere Lid-Staten van de E.E.G. sinds het jaar 1960 tot het jaar 1964 voortdurend en belangrijk zijn verminderd, en dit zowel wat betreft de kwantiteit als ook de waarde van de geïmporteerde goederen. Anderzijds zien wij bij de export in zijn totaliteit over de jaren 1960 tot 1964 wat betreft kwantiteit en waarde een stijgende tendens. Slechts de export naar de E.E.G.-Lid-Staten (ca. een derde van de totale export) vertoont weliswaar kwantitatief een geringe vermindering, maar de waarde daarvan ligt in het jaar 1964 nog steeds boven die van het jaar 1960, ondanks het feit, dat het jaar 1964 was gekenmerkt door een achteruitgang in de produktie met 30 %, veroorzaakt door zekere beperkende nationale maatregelen van conjuncturele aard. Deze cijfers — andere gegevens ter beoordeling van de situatie van de Italiaanse zijde-industrie staan ons niet ter beschikking — geven de indruk, dat de door de Commissie toegestane vrijwaringsmaatregelen steeds voldoende ruim waren toegemeten en dat hierdoor een voortdurende expansie van de Italiaanse zijde-industrie tot het laatste bedrijfsjaar, waarover ons cijfers bekend zijn, mogelijk is geweest.

Hiermede is ook reeds beslist over het tweede bezwaar van verzoekster, waarbij zij de Commissie verwijt ter bescherming van de Italiaanse verwerkende industrie geen aanvullend douanerecht van 2,6 % voor ruwe weefsels, en in overeenstemming daarmede voor andere zijdeprodukten te hebben toegekend. Een onbevredigde behoefte aan bescherming van de Italiaanse zijdeverwerkende industrie is uit de ons bekende statistische gegevens niet te lezen. Ik verwijs dienaangaande naar de sinds 1960 in wezen gelijkgebleven cijfers over tijdelijke grège-import (namelijk uit Japan), welke ongeveer 3/4 van de Italiaanse grège-produktie uitmaken (vide Protocol VIII in verband met tabel A van verzoekster), zomede naar de opmerking van de Commissie, dat meer dan de helft van de gehele in Italië geproduceerde zijde wordt geëxporteerd, waardoor bewezen is, dat de Italiaanse verwerkende industrie bij gebruik van grondstoffen voor wereldmarktprijzen alleszins tot concurreren in staat is, en dus in feite enkel met het oog op de hogere prijzen voor Italiaanse ruwe zijde bescherming verdient.

In werkelijkheid beroept verzoekster ten aanzien van dit tweede punt zich ook niet op een vermeende noodtoestand van de Italiaanse zijde-industrie, veroorzaakt door hogere verwerkingskosten van zijdeweefsels. Zij voert veeleer algemene overwegingen nopens de noodzakelijke structuur van douanetariefsystemen aan, waaruit de billijkheid

zou moeten blijken van een schematische toepassing van aanvullende rechten ten gunste van de verwerkende industrie. In verband hiermede zou in Italië op 1 januari 1957 de import van ruwe zijde belast zijn geweest met een heffing van 13 %, terwijl ter bescherming van de verwerkende industrie op de import van zijdeweefsels rechten werden geheven tussen de 16 en 18 %. Andere landen, zonder een eigen grondstofproduktie, zouden eveneens op dezelfde gronden en dus ter bescherming van hun verwerkende industrie, hun import van eindprodukten met douanerechten belasten. Ook de op artikel 235 van het Verdrag steunende beschikking van de Raad d.d. 4 april 1962 nopens vereveningsheffingen op de invoer van afgewerkte agrarische produkten en dienovereenkomstig het voorstel van de Commissie tot afschaffing van deze regeling, zou de gedachte aan een aanvullende tariefbescherming voor de verwerkende industrie huldigen. Ten slotte geeft verzoekster als haar mening te kennen, dat weigering van een dergelijke bescherming van de Italiaanse zijde-industrie tot gevolg zou hebben, dat deze bijzondere factor in de douanerechten in Italië reeds voor afloop van de overgangsperiode geheel zou verdwijnen, terwijl de andere Lid-Staten slechts tot een geleidelijke afschaffing verplicht zijn tot het einde van de overgangsperiode. Indien men de bevoorrechte positie van het nationale produkt ook voor Italië wil behouden, dan zou men moeten vasthouden aan een geleidelijke vermindering van de bijzondere tariefbescherming ook voor de verwerkende industrie.

Zoals gemakkelijk te constateren valt, steunt deze mening op een onjuiste interpretatie van Protocol VIII, behorende bij het Akkoord d.d. 2 maart 1960. Na hetgeen ik reeds heb betoogd, is niet staande te houden, dat deze overeenkomst een garantie voor de Italiaanse zijde-industrie inhoudt om op de gemeenschappelijke markt onder dezelfde voorwaarden te opereren als de overeenkomstige industrieën van de andere Lid-Staten. Beslissend is, dat in Protocol VIII naar artikel 226 van het Verdrag en de bijzondere voorwaarden en toepassingsmodaliteiten wordt verwezen. Het kan er dus enkel om gaan om met het oog op „moeilijkheden, die een bepaalde sector van het economische leven in ernstige mate en mogelijk aanhoudend ondervindt ....." vrijwaringsmaatregelen te nemen „ten einde de toestand wederom in evenwicht te brengen en de betrokken sector aan te passen aan de economie van de gemeenschappelijke markt" waarvoor het, zoals de Commissie terecht betoogt, noodzakelijk is de oorzaken van de moeilijkheden nauwkeurig op te sporen en de vrijwaringsmaatregelen daarop af te stemmen. Geheel in die zin moet het feit worden gezien, dat Protocol VIII de „isolering van de Italiaanse markt van die van de overige Lid-Staten" tot een periode van 6 jaar beperkt, dus enkel een tijdelijke uitzonderingsregeling op het oog heeft, die in principe voor de afloop van de overgangsperiode wederom dient te verdwijnen.

Om deze reden, dat wil zeggen met het oog op het bijzondere karakter van artikel 226 is het minder juist bij wijze van interpretatie een beroep te willen doen op een algemene regeling nopens de import

van afgewerkte agrarische produkten, die steunt op artikel 235 van het Verdrag en waarvoor andere normen gelden. Evenzo lijkt het onjuist om, naar de algemene opzet van douanetariefsystemen te verwijzen, waaromtrent de Commissie overigens opmerkt, dat niet is aan te tonen, dat een bijzondere aanvullende tariefbescherming in het algemeen in het belang van de verwerkende industrie bestaat. Zij betwist dit zelfs op grond van cijfermateriaal nopens de op 1 januari 1957 toegepaste Italiaanse tarieven en de in het Akkoord van 2 maart 1960 voor zijde vastgestelde rechten. Dat ten slotte verzoeksters voorstel tot splitsing van de douanerechten naar hun verschillende beschermingsdoeleinden niet enkel uiterst problematisch en onbruikbaar zou zijn, maar ook geheel in strijd komt met de aan het Verdrag ten gronde liggende conceptie — te weten, uitgaande van de op 1 januari 1957 in feite van toepassing zijnde douanerechten in hun geheel, de douanebescherming geleidelijk af te schaffen — zij slechts terzijde opgemerkt. Hoe die conceptie in het kader van Protocol VIII op het ter bescherming van de Italiaanse verwerkende industrie gevorderde aandeel in het douanerecht op verantwoorde wijze zou kunnen worden toegepast, kan ik in ieder geval niet zien.

Derhalve leidt vooral het overgelegde cijfermateriaal tot het resultaat, dat een „détournement de pouvoir" bij de toepassing van artikel 226 ten gunste van de Italiaanse zijde-industrie, dus bij de beoordeling van de met de hogere Italiaanse grondstofprijzen verband houdende bijzondere omstandigheden van de Italiaanse producenten aan de Commissie, niet kan worden verweten. Deze cijfers, gekoppeld aan het feit, dat de Commissie bij de berekening van de verschillende douanetarieven afrondingen naar boven heeft toegepast, dat zij geen acht heeft geslagen op de transportkosten van niet-Italiaanse zijdeweefsels, dat zij bij haar berekeningen steeds is uitgegaan van produkten, die voor 100 % uit zijde zijn vervaardigd, en de berekende douanerechten ook voor mengweefsels laat gelden, alsmede ten slotte ook nog het bij de mondelinge behandeling gememoreerde feit, dat in het jaar 1963 het prijsverschil tussen Italiaanse en Japanse grège geringer was dan de Commissie bij haar beschikking had aangenomen, laten de vaststelling toe, dat de Commissie bij de toemeting van de omvang van de vrijwaringsmaatregelen ten behoeve van de Italiaanse zijdeindustrie alleszins royaal te werk is gegaan.

III — Samenvatting en conclusie

Ik heb mitsdien de eer te concluderen als volgt :

Het beroep van de Italiaanse Regering, strekkende tot vernietiging van de beschikking van de Commissie d.d. 22 mei 1964 is als ongegrond van de hand te wijzen, evenals haar verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de beroepen beschikking. Verzoekster zal de proceskosten te dragen hebben.